

1.

Szünnidei utazás

– Odasüss! – kiáltott a szobája ablakából kinézve Katka, Tula hercegnője. – Itt a helikopter!

Betti az ablakhoz szaladt, és látta, ahogy a királyi helikopter leszáll a fűre.

– Sietnünk kell! – sürgette Katka, és felkapta a rózsaszín hátizsákját. –

Még a cicákat is el kell vinnünk a lovardába!

Elérkezett a szünidő, és Katka hercegnő sítúrára indult a családjával Tula északi hegyvidékére. Ebben az évben ráadásul velük tartott a hercegnő legjobb barátnője, Betti is, az édesanyjával, Filippa nénivel, aki a királyi család házvezetőnője volt. Katka lovasoktatója, Láng kisasszony megígérte, hogy vigyáz a hercegnő cicáira, amíg elutaznak.

– Úgy örülnék, ha nem kellene itthon hagynunk a cicákat! – sóhajtott Katka. – Nagyon fognak hiányozni.

– Nekem is – bólogatott Betti.

– Vajon tetszene nekik a hó? – mor-

fondírozott Katka, és felvette a meleg, bundabéléses csizmáját.

– Szerintem egy cseppet sem. Fázna a tappancsuk – nevetett Betti.

Leszaladtak a cipőszobába, ahol Alfi épp Bellát dédelgette.

– Ti is elköszönni jöttetek? – kérdezte a lányoktól.

– Igen – Katka letette a hátizsákot, és a kosárhoz ment, ahol összegömbölyödve várta a másik négy cica.

A lányok mindegyiket megcirógták.

– Viszlát, cicák! Legyetek jók, amíg nem vagyunk itt – mondta Katka.

– Sári hová megy?

Sári, a csillogó kék szemű, fehér cica

ugyanis kiugrott a kosárból, nyújtózott egyet, aztán Katka hátizsákjához osont. Alaposan szemügyre vette és megszi-matolta, még a fejét is beledugta.

– Nem szabad! – nevetett Katka, és kihúzta a cicát. – Nem éreznéd jól magad odabenn.

Keresgélt egy kicsit a hátizsákban, és elővette a fényképezőgépét.

– Csoportkép!

Betti felkapta Sárít, és visszatette a kosárba a testvérkéi mellé. Sári tiltakozva nyivákolt, és amikor Alfi letette Belát, ő is morcosan nyávogott egyet.

– Csak egy pillanatra üljetek nyugodtan, amíg lefotózlak titeket! – szólt rájuk Katka.

– Sikerült? – kérdezte Betti, mert Sári már ki is ugrott a kosárból.

– Mi sikerült? – lépett be a szobába Filippa néni, Betti anyukája.

– Hát lefényképezni a cicákat – felelte Katka. – Két képet is csináltam, de az egyikén Sárinak csak a farkincája látszik.

Filippa néni felkacagott.

– Ha még a cicákat is ki akarjátok vinni a lovardába, akkor jobb lesz, ha siettek. A ki-

rályné üzeni, hogy a helikopter már indulásra kész, a bőröndöket mind bepakolták.

– Máris? – kiáltott fel Katka, és izgatottan megdobbant a szíve.

– Majd én hozom Bellát! – ajánlkozott Alfi.

Öt kiscicáról gondoskodni nem kis feladat. Katka már korábban odaajándékozta Bellát Alfinak, mert Alfi nagyon ügyesen bánt vele.

Visszatette Sárit a kosárba, aztán összeszedte a holmiját. Bettivel levitték a kosarat a lovardába. Elég nehéz volt, ráadásul Sári folyton ki akart mászni.

– Kérlek, maradj nyugton! – szólt rá a hercegnő aggódva. – Apa megharagszik, ha elkésem. Egy hercegnő sosem késhet el.

Épp akkor érkeztek az istállóba, amikor megjött a patkolókovács, hogy néhány lóra új patkót tegyen.

– A cicák most menjenek csak a pajtába, majd kicsit később megnézem őket – mondta szórakozottan Láng kisasszony.
– Siessen, hercegnő, mert a király már nagyon várja! Mihamarabb indulni szeretne.

Katka és Betti a pajta ajtajával szemben lévő sarokba tették a kosarat. A cicák rögtön kiugrottak, és körbeszimatoltak.

– A tálkák! – kiáltott fel hirtelen Betti.
– Elfelejtettünk tálkákat hozni nekik!

– A csudába! – mondta Katka. – Vissza kell mennünk. Alfi, mondd meg apának, hogy máris jövünk.

– Jó. – Alfi még egyszer megcirógatta Bellát, aztán elsietett.

– Versenyfutás a palotáig! – fordult Katka Bettihez, és már szaladt is.

Mire visszaértek a lovardába a cicatálkával, Katka egészen kifulladt.

– Jaj, de nehéz! – sóhajtott fel, amikor a vállára lendítette a hátizsákját. Láng kisasszony még mindig a patkolókováccsal beszélgetett, úgyhogy Katka nem tudta búcsúzóul ismét a lelkére kötni, hogy nagyon vigyázzon a cicákra.

– Remélem, minden rendben lesz – jegyezte meg aggódva.

– Egész biztosan – felelte Betti, és leellenőrizte, hogy rendesen becsukódott-e a pajta ajtaja. – Láng kisasszony mindenre ügyelni fog, nem lesz semmi baj!

Sári igencsak morcos kedvében volt. Katka máskor mindig játszott velük, és finom falatokkal etette őket, ma viszont egyszerűen kitette a kosarukat a pajtába, és már ott sem volt. De talán hamarosan visszajön, hiszen a táskája itt van az ajtó mellett. Sári odasétált.

A hátizsáknak érdekes szaga volt. Megbillegtette a bajuszát, és alaposan megszaglászta. Meg is pofozgatta. Puha volt, és halkán csilingeltek rajta a csatok. Sári rávetette magát az egyik pántra, megráncigálta, a pánt pedig úgy tekergőzött, mint egy kígyó. Újra meghúzkodta, mire a pánt rápottyant a hátára. Sári megpördült, és odébb tolta. Igazán jó játék volt, sokáig elszórakozott vele.

Amikor ráunt, körbesétálta a hátizsá-
kot. Az elején volt egy jókora zseb. Meg-
próbálta kinyitni, de egy fémcsat erő-
sen zárva tartotta. Sárinak nem tetszett
a fém, túl hideg volt. Óvatosan lépke-
dett, nehogy a tappancsa a csathoz érjen.

Felkapaszkodott a hátizsák tetejére, de az nagyon imbolygott. Sári a farkincájával egyensúlyozva végigsétált a tetején, és megtalálta a nyílást. Bekukucskált, és várt egy kicsit, hogy a szeme megszokja a sötétet.

Mennyi érdekes dolog volt odabent! Kíváncsian nyújtogatta a mancsát, és keresgélt. Aztán hirtelen belepottyant! Megpróbált kikecmeregni, de nem volt mibe kapaszkodnia. Tapogatózott a tapancsával, de szerencsére jó puhára esett. Felült a hátizsák alján, és észrevette, hogy egy üveges szempár figyel.

– Nyau!

Ez meg micsoda? Valamiféle állat, de nem macska, és nem is kutya. Kerek füle

volt, és fekete orra. Sári felborzolta a szőrét, és ráfújt. Az állatnak még a szeme se rebbent. Sári ismét fújt egy nagyot.

Erre sem történt semmi!

Közelebb hajolt, és megszimatoalta a furcsa teremtmény orrát. Nem is igazi állat! Sári a bajsát billegetve megbökdöste a mancsait, aztán a hasát. Csodásan puha volt, még a cicakosár párnájánál is puhább. Sári boldogan dagasztani kezdett, és úgy döntött, pihen egy picit, mielőtt feltérképezi, mi van még a hátizsákban.

Összegömbölyödött, és lehunyta a szemét. Már majdnem elszundított, amikor a cipzár hangja felriasztotta. Felugrott, de időközben túl sötét lett,

és nem látott semmit. Érezte, hogy a hátizsák felemelkedik. Oldalra csúszott, kimeresztette a karmait, és belekapaszkodott a plüssállatba, hogy ne boruljon fel. A hátizsák kényelmetlenül ringatózott.

– Nyau!

Sári hangokat hallott. Megismerte Katka hangját, és arra gondolt, hogy a kislány nagyon izgatottnak tűnik. Ismét nyávogott egyet, de valaki felnevetett, és elnyomta a nyivákolást. A hátizsák gyorsan mozgott, mintha Katka sietne valahová. Sári erősen kapaszkodott, és remélte, hogy bárhová is mennek, hamar odaérnek.